

Arrest

nr. 194 209 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtoen te zijn, tot de Salimkheil substam van de Hotak khaum te behoren, het soennitische geloof aan te hangen en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in Hotkhel, het negende district van de hoofdstad Kaboel, nabij een gebouw van de Verkiezingscommissie en UNAMA Bureau. In uw huis woonden ook uw ouders, uw vijf broers en vier zussen, en twee nonkels langs vaderszijde, S. en S.G., met hun gezinnen. U heeft nog twee andere nonkels langs vaderszijde, A. en P.G., die ook in Hotkhel wonen. Omwille van uw problemen, zijn uw broers F. en T. en uw oudste en jongste zus in gaan wonen bij uw nonkels langs moederszijde, S. en M., in Hotkhel. U bent tot de tiende graad naar de Hotkhel High School gegaan. Met uitzondering van vijf maanden, gedurende dewelke u in het huis van uw nonkels langs moederszijde verbleef, liep u school tot aan uw vertrek.

U hebt Afghanistan verlaten omdat u en uw familie persoonlijke vijanden hebben en u niet meer in vrijheid kunt leven. Uw grootvader stond aan mensen uit Kapisa toe om op de 4 jurib grond die hij in Hotkhel (Kaboel) bezat te verblijven. Uw grootvader overleed ongeveer 4-5 jaar geleden. Anderhalf jaar na zijn overlijden, claimden deze personen dat het landgoed tot hen behoorde. Omwille van het daaruit volgende landdispuut, zijn zij en uw familie vijanden geworden.

Het conflict en de problemen begonnen in 2013 en duurden toen ongeveer twee maanden. De personen die op het landgoed van uw grootvader verbleven, claimden om het land met geweld te nemen. Hierop zijn twee van uw nonkels langs vaderszijde, S.G. en P.G., beide mentaal niet stabiel, naar hen toe gegaan. In het gevecht dat volgde werden drie personen van de tegenpartij gedood en twee verwond. Twee van de personen die werden gedood heten Mir. en H.S.. Een van de personen die werd verwond heet M.G..

Na het gevecht gingen uw nonkels hun eigen weg uit en vertrokken hun vrouwen naar hun vaders. Uw vader en uw nonkel S., die zich op het moment van het gevecht in respectievelijk Kandahar en Baghram bevonden, waren niet betrokken bij dit incident. Uw vader was in Kandahar en u en de overige leden van uw gezin verhuisden naar uw nonkels langs moederszijde, S. en M., in wiens huis jullie gedurende vijf maanden verbleven.

Toen uw vijanden Hotkhel verlieten en terug naar hun provincie, Kapisa, verhuisden, gingen u en uw familie terug naar huis. Maar omdat vijf van hun leden slachtoffer waren geworden, vielen uw vijanden, die nog steeds naar jullie op zoek waren, uw nonkel S.G. aan. Ze verwonden hem door hem in zijn onderbeen te schieten, toen hij op weg was naar de apotheek. Nadien werden jullie thuis bedreigd door middel van een brief, waarin stond dat hij de volgende maal niet zoveel geluk zou hebben, en door schoten die twee of drie dagen later buiten jullie huis werden afgevuurd. De situatie werd ernstiger en raakte verhit.

Ongeveer vier à zeven maanden nadien besliste u en uw familie dat u Afghanistan maar beter kon verlaten. U verliet uw land ongeveer zes dagen voor het Grote EID-festival (rond 17 september 2015). Via Iran bent u naar Turkije gereisd, vanwaar u vervolgens verder reisde naar Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland. Op 6 november 2015 kwam u in België aan en drie dagen later, op 9 november 2015, vroeg u asiel aan.

Uw neef langs vaderszijde H.H. (OV-nummer: X), zoon van uw nonkel S., heeft eveneens Afghanistan verlaten en is ook naar België gevlucht.

Omdat u met zekerheid meent te weten dat jullie vijanden achter jullie zitten, vreest u bij terugkeer naar Afghanistan dat u met schrik zult moeten leven en geen vrijheid meer zult hebben. Geen vrijheid om nog ergens naartoe te gaan.

Ter staving van uw identiteit legde u op 9 november 2015 een kopie van uw taskera in miniatuurversie neer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan gehecht worden (CGVS, p. 4). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 25 februari 2016 liet uitvoeren door het AZ Sint-Jan Brugge- Oostende AV, luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: "De leeftijd wordt [...] bepaald op 23,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar". U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor niet enkel aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan, maar tevens de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind niet op u kan worden toegepast. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat, gezien u aangaf tot uw vertrek naar school te zijn gegaan (CGVS, p. 6), uw bewering dat u slechts tot de tiende graad schoolliep (CGVS, p. 6) en niet heeft gewerkt (CGVS, p. 8) maar weinig aannemelijk is.

Verder dient te worden opgemerkt dat er substantiële verschillen zijn tussen de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het Commissariaat-Generaal (CGVS). Zo is het bijzonder merkwaardig dat u uw persoonlijke problemen niet heeft aangehaald bij de DVZ. Daar verklaarde u namelijk dat u geen problemen had in Afghanistan, maar Afghanistan had verlaten om de wereld te zien. U zei dat u niet meer terug wenst te keren naar Afghanistan wegens de onveiligheid in het land. U verklaarde tevens nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest en ook nooit het slachtoffer te zijn geworden van een aanslag, al had u wel schrik voor uw leven en vreesde u om misschien ook ooit één van de vele slachtoffers te worden van de aanslagen in uw regio van Kaboel (CGVS-vragenlijst, 9 november 2015, p. 2). U verwees naar de algemene situatie in Kaboel, alsook naar een aanslag op het bureau van de Commissie voor Verkiezingen, maar haalde geen persoonlijke vrees aan. Tijdens het gehoor bij het CGVS wijzigt u als het ware uw eerdere verklaring door te stellen dat de problemen die u bij DVZ vertelde niet uw echte problemen waren en te duiden op een persoonlijke vrees omwille van een

landdispuut waarbij uw familie betrokken was (CGVS, p. 3). Wanneer u door het CGVS gevraagd werd wat de reden is waarom u deze problemen niet eerder te sprake bracht bij de DVZ, stelde u dat u laat arriveerde en slapeloos was op het interview bij de DVZ, waardoor uw verstand niet goed werkte (CGVS, p. 3, p. 10), dat u niet wist dat u over uw problemen zou moeten vertellen en dacht dat er enkel vingerafdrukken genomen zouden worden (CGVS, p. 17). Het is echter duidelijk dat zulke substantiële verschillen niet louter verklaard kunnen worden door laat arriveren en vermoeidheid ten gevolge van slapeloosheid. Te meer omdat u op het moment van de afname van het interview bij de DVZ reeds ruim een half jaar in België verbleef en zo dus de kans had gehad om te bekomen van de vermoeiende reis naar België en u reeds op 9 november 2015 een minderjarigeninterview had waarop u evenmin deze problemen aanhaalde. Men kan immers verwachten dat u, ondanks eventuele vermoeidheid, ten allen tijde, zonder verregaande voorbereiding, op een spontane wijze kan vertellen over de hoofdmotieven van uw vluchtaanleiding uit uw land van herkomst. De bovengenoemde en hieronder verder besproken discrepanties tussen uw verklaringen op de DVZ en uw verklaringen op het CGVS trekken de geloofwaardigheid van uw problemen dan ook ernstig in twijfel.

Daarnaast dient te worden bemerkt dat zelfs indien abstractie van het voorgaande gemaakt zou worden, quod non, u sowieso vage, oppervlakkige, onvolledige en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het landdispuut waarin uw familie te Kabul betrokken zou zijn met personen uit de provincie Kapisa, waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden.

Zo is het opmerkelijk dat u, wanneer u gevraagd werd of het landgoed van uw grootvader gebruikt werd, waarom het niet gebruikt werd, of iemand anders het land gebruikte en of het land niet door uw grootvader of door iemand anders in de familie werd verhuurd, niet meteen duidelijk maakt dat het werd bewoond door derden en enkel verklaarde dat het "empty" gelaten werd (CGVS, pp. 9; 13). Voorts is ook uw gebrekkige kennis van het landconflict, waarin uw familie betrokken zou zijn en dat het hoofdmotief van uw vluchtaanleiding uitmaakt, ronduit opmerkelijk. Zo weet u amper iets te vertellen over de familie/tegenpartij waarmee u en uw familie problemen zouden hebben, hebt u geen idee vanaf wanneer de personen uit de provincie Kapisa hun intrek namen op het landgoed van uw grootvader (CGVS, p. 10), weet u – behalve dat het ergens in 2013 was – niet te preciseren wanneer het landconflict precies zou begonnen zijn (CGVS, p. 10), en/of wanneer die personen terugkeerden naar Kapisa (CGVS, p. 15), noch wat u familie heeft ondernemen sinds uw vertrek (CGVS, p. 14). Dit alles getuigt van een verregaande desinteresse uwentwege. Van iemand die aanhaalt omwille van een gegronde vrees voor vervolging zijn land verlaten te hebben, kan immers verwacht worden dat hij zich beter informeert mbt het conflict dat aan de basis van zijn vertrek zou gelegen hebben.

Ook komt uit uw verklaringen niet duidelijk naar voor wie van uw familie juist bij het uitbreken van het landconflict betrokken zou zijn en/of sindsdien door de tegenpartij geïdende zou worden. Zo stelde u aanvankelijk – met name toen u gevraagd werd waarom enkel u, en niet uw broers en zussen, uit Afghanistan was vertrokken – dat "het probleem met ons, de ouderen van het huis, was (CGVS, p. 7)", waarmee u leek te insinueren dat u zichzelf hiertoe rekende. Wanneer u echter de vraag wordt gesteld om uit te leggen wie u met "ons, de ouderen van het huis" bedoelt, somt u de namen op van uw vier nonkels langs vaderszijde en uw vader (CGVS, p. 7), waarmee u leek aan te geven dat enkel zij dreigen geïdende te worden. Doch verklaart u later dat van uw familie enkel uw twee nonkels S.G. en P.G. aanwezig waren (CGVS, p. 18), maar dat uw vader, uw nonkel langs vaderszijde S., en u zelf er niet bij waren tijdens het gevecht en/of nadien door de tegenpartij geïdende werden (CGVS, p. 11, p. 18), waardoor ze mogelijks ook niet geïdende dreigen te worden.

Voorts dient hier nog aan worden toegevoegd dat de tegenpartij terugkeerde naar de provincie Kapisa en dat, met uitzondering van uw nonkel S.G., niemand van uw familie ooit persoonlijk aangevallen werd. Daarenboven blijkt nergens uit dat de aanval op uw nonkel S.G. en/of de schoten die op jullie huis zouden gelost zijn daadwerkelijk het werk waren van de tegenpartij, en wist u de dreigbrief die uw familie van hen zou ontvangen hebben niet neer te leggen. Dat, hoewel uw familie zich bedreigd voelde, jullie niet zo veel belang hechtten aan de beweerde dreigbrief, waardoor deze niet werd bijgehouden (CGVS, p. 13), is op zijn minst bevreemdend te noemen, te meer uw neef H. (CGVS H.H., 23 november 2016, p. 21) overigens geen weet had van een dreigbrief die, opnieuw volgens uw verklaringen, toch aan uw hele familie was gericht (CGVS, pp. 13-14).

Tot slot is het ook opmerkelijk dat u verklaart als enige lid van uw gezin Afghanistan ontvlucht te zijn (CGVS, p. 14), terwijl u toch aangeeft dat iedereen uit uw familie bedreigd wordt en dat het om de vijanden van u allemaal gaat (CGVS, p. 7, p. 14). En dat u, zonder daarvoor een aannemelijke verklaring te verschaffen, best een lange tijd heeft gewacht om Kaboel te verlaten, terwijl er in de 4-5-6-7 maanden tussen de terugkeer uit het huis van uw nonkels langs moederszijde, de ontvangst van de dreigbrief en het lossen van schoten aan uw huis enerzijds, en uw vertrek uit Afghanistan anderzijds, niets meer is gebeurd (CGVS, p. 14, p. 16). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u dan heeft beslist om Afghanistan te verlaten, antwoordt u: "Omdat het leven daar heel moeilijk was en we veel angst en geen vrijheid hadden. Geen vrijheid om ergens naartoe te gaan (CGVS, p. 16)." Vervolgens

verduidelijkte u door te stellen dat u bedoelt dat die mensen achter u zaten en dat u constant bang was dat ze jullie zouden pakken en doden (CGVS, p. 16). Bovendien zou er sinds uw vertrek ook niets meer zijn gebeurd en verklaarde u dat uw ouders, broers, zussen en nonkels tot op heden geen problemen meer hebben gehad (CGVS, p. 7).

Gelet op dit alles is het CGVS dan ook van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het landconflict waarin uw familie betrokken zou zijn, en dat er louter als gevolg hiervan, in het geval van een eventuele terugkeer naar Kabul, Afghanistan, allesbehalve sprake is van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw persoon.

Het bovenstaande terzijde dient ook nog een laatste tegenstrijdigheid te worden aangehaald tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen op het gehoor bij het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u, hoewel u nooit persoonlijk werd bedreigd en nooit het slachtoffer was van een aanslag, dat u niet meer terug wenst te keren wegens de onveiligheid in uw land en de vrees om misschien ooit één van de vele slachtoffers te worden van de aanslagen in uw regio van Kaboel (CGVS-vragenlijst, 9 november 2015, p. 2). U verwees naar de algemene onveilige situatie in Kaboel en naar een aanslag op het bureau van de Commissie voor Verkiezingen, maar haalde geen persoonlijke vrees aan. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen wel ooit het slachtoffer te zijn geweest van een aanval. Zo zou een explosie hebben plaatsgevonden op het taalcentrum waar u Engelse les volgde en een gevecht zijn uitgebroken bij de Verkiezingscommissie (CGVS, p. 18). Wanneer deze incidenten plaatsvonden herinnerde u zich evenwel niet (CGVS, p. 18). Wanneer u werd gevraagd om te verduidelijken of u een slachtoffer dan wel een getuige van deze aanslagen was, antwoordde u dat u veilig was, maar de slachtoffers met eigen ogen had gezien (CGVS, p. 18). Deze laatste verklaring in combinatie met uw eerdere verklaringen op de DVZ, doen het CGVS besluiten dat deze incidenten geenszins op uw persoonlijk waren gericht. Het CGVS betwist op zich de aanslagen, waarvan u getuige meent te zijn geweest, op het taalcentrum en het verkiezingsbureau niet. Echter, gezien u niet persoonlijk het doelwit was, volstaan deze incidenten niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Immers nergens in uw verklaringen omtrent deze incidenten blijkt dat u het slachtoffer zou zijn geworden van een systematische en persoonlijke vervolging.

Volledigheidshalve dient nog aangestreept te worden dat trouwens ook helemaal geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u daadwerkelijk alleen uit Afghanistan naar België bent gekomen. Meerdere malen werd u gevraagd of u alleen naar Europa kwam, of u familie heeft in België en of u zich uw neef H. herinnert. U verklaarde als enige telg van uw familie naar Europa te zijn gekomen, te herinneren dat u een neef heeft die H. heet, maar niet herinnert die te hebben gezien en ontmoet in Europa (CGVS, p. 17). Gelet op de verklaringen die u beiden aflegde in uw respectievelijke minderjarigeninterviews, wordt uw persoonlijke geloofwaardigheid hiermee ten eerste ondergraven. Zo verklaarde u zelf dat u met uw neef langs vaderskant, H.H. (OV-nummer: X), heeft gereisd (Minderjarigeninterview, 9 november 2015, p. 3). En verklaarde H.H., die op dezelfde dag als u asiel aanvraagde, op zijn beurt dat hij samen met zijn neef langs vaderszijde F. heeft gereisd tot in België (Minderjarigeninterview H.H., 9 november 2015, p. 3). Overigens gaf uw neef op zijn gehoor bij het CGVS toe dat jullie beiden in het Station Brussel-Zuid door de Belgische politie werden tegengehouden (CGVS H.H., 23 november 2016, p. 20).

Daarenboven wijzigt de asielaanvraag van uw neef H. niets aan de appreciatie van uw asielaanvraag. Elk dossier wordt immers individueel en op zijn eigen merites beoordeeld. Integendeel, de verklaringen van uw neef H. ondergraven de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen des te meer. Zo baseerde hij zich op geheel andere motieven om asiel aan te vragen, met name problemen met de Taliban (CGVS H.H., 23 november 2016, p. 19), haalde hij het bewuste landconflict niet aan en bleek hij evenmin op de hoogte van uw problemen en vluchtmotieven (CGVS H.H., 23 november 2016, p. 21), hetgeen uiterst bevreemdend is daar H. uw neef van vaderskant is, zoon van nonkel Shar., en u aanhaalde dat heel uw familie bedreigd wordt en gevaar loopt. Eveneens opmerkelijk is de verklaring van uw neef H. dat jullie nonkels langs vaderszijde A. en P.G. reeds lange tijd overleden zijn (CGVS H.H., 23 november 2016, p. 21). Ook wordt uw bewering dat uw vader goederen transporteerde naar verre plaatsen zoals Herat en Kandahar (CGVS, p. 8), weerlegt door uw neef die beweert dat uw vader voor de Ahmadyar Group vrachtwagens laadt en lost en rondrijdt binnenin Kaboel (CGVS-gehoor van H.H., 23 november 2016, p. 14). Hetgeen uw verklaring, dat uw vader in Kandahar was op het moment van de vijandelijkheden en toen u gedurende vijf maanden bij uw nonkels langs moederszijde verbleef, onderuit haalt (CGVS H.H., 23 november 2016, pp. 11-12). Uw neef spreekt ook tegen dat zijn nonkels S. en G. en hun gezinnen tijdelijk elders hebben verbleven (CGVS H.H., 23 november 2016, pp. 13-14). En in tegenstelling tot u die beweert dat u gedurende de vijf maanden dat u bij uw nonkels langs moederszijde verbleef niet naar school bent kunnen gaan omwille van de afstand tussen het huis van uw nonkels en de school (CGVS, pp. 15-16), verklaart H. dat

het onmogelijk was om naar school te gaan toen de verkiezingen in aantocht waren en bommen in school werden geplaatst (CGVS H.H., 23 november 2016, p. 14).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw relaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De miniatuurkopie van uw taskera levert hoogstens een bewijs op van uw identiteit, die – met uitzondering van uw leeftijd – niet wordt betwist. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u, zoals het CGVS heeft mogen vaststellen, niet bijster veel moeite heeft gedaan om uw originele taskera aan de Belgische asielautoriteiten aan te bieden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve wordt nog toegevoegd dat in het dossier van uw neef langs vaderszijde H.H. (OV-nummer: 8.158.608) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Vooreerst wenst verzoeker te verduidelijken dat het volgens hem buiten kijf staat dat de situatie in Afghanistan zeer ernstig van aard is en dat de daden van vervolging die er plaatsvinden een schending vormen van de "grondrechten van de mens, waaronder het recht op leven (art. 2 EVRM) en het recht op vrijheid en veiligheid (art. 5 EVRM)". Hij wijst op twee aanslagen in Kabul eind juli 2016 en gevechten in de provincie Nangarhar tijdens de laatste week van juli 2016. Hij wijst er tevens op dat uit diverse rapporten blijkt dat het aantal burgerslachtoffers vorig jaar een record heeft bereikt en met drie procent toenam ten opzichte van het jaar ervoor. Hij wijdt deze toename aan het groeiende aantal aanslagen

door Islamitische Staat, een toename van luchtaanvallen en door niet-geëxplodeerde oorlogsmunitie. Volgens hem vormt de strijd op de grond tussen Afghaanse troepen en rebellen de grootste oorzaak van het aantal burgerslachtoffers, gevolgd door zelfgemaakte mijnen. Hij vermeldt dat er ook steeds meer kindslachtoffers zijn, waarvan het grootste deel door gevonden explosieven. Hij haalt aan dat een woordvoerder van de Verenigde Naties stelt dat de plaatsen waar burgers veilig zouden moeten zijn, veranderen in slagvelden *“met zelfmoordaanslagen in moskeeën, gerichte aanvallen op regionale kernen, markten en woonwijken, en het gebruik van scholen en ziekenhuizen voor militaire doeleinden”*. Hij stelt dat een terugkeer naar Kabul logischerwijze volledig is uitgesloten.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de aandacht die wordt geschonken aan de verschillen tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) onevenredig is, *“vermits hieruit zonder meer wordt afgeleid dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus”*. Hij meent dat niet dieper wordt ingegaan op de eigen kenmerken van het voorgelegde geval en dat het dossier niet de individualisering wordt gegeven die het verdient en dewelke is vereist. Hij stelt dat hij op de DVZ geen persoonlijke problemen heeft aangehaald louter en alleen omwille van het feit dat hij niet op de hoogte was dat hij op dat ogenblik deze problemen ter sprake moest brengen. Hij stelt dat hij eigenlijk gewoon wilde ontsnappen aan de onveilige situatie in Afghanistan, en meer bepaald in Kabul, en dat hij dacht dat enkel dit diende te worden verduidelijkt ten overstaan van de DVZ. Hij wijst erop dat hij een uiterst introvert persoon is en dat het voor hem zeer moeilijk is om over zijn persoonlijke situatie te praten. Hij stelt ook dat hij overweldigd was door hetgeen bij het gehoor komt kijken en dat hij zulke omstandigheden niet gewoon is. Hij meent dat zijn asielmotieven bij beide verklaringen duidelijk zijn: *“Hij wenst Afghanistan te verlaten omwille van de onveilige situatie die er heerst, en dit zowel globaal genomen, gelet op bovenstaande bespreking, als op persoonlijk vlak”*.

Voorts acht verzoeker de analyse van verweerder met betrekking tot zijn verklaringen over het landdispuut als zijnde vaag, oppervlakkig, onvolledig en tegenstrijdig een bijzonder subjectieve analyse, *“die duidelijk wijst op de vooringenomenheid om aan verzoekers' verklaringen geen geloofwaardigheid te hechten”*. Hij stelt verder als volgt: *“Gelet op het feit dat de analyse de geloofwaardigheid van verzoeker de eigenlijke analyse ten gronde van zijn asielaanvraag dermate overheerst, schendt de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”* Ook benadrukt verzoeker dat hij slechts de avond voor het gehoor de informatie kreeg dat hij een advocaat diende te raadplegen, waarvoor hij zich naar Antwerpen diende te begeven. *“Gelet op het feit dat verzoeker noch de taal machtig is, noch enige kennis heeft van het openbaar vervoer in België, maakte dit dat hij de hele nacht heeft moeten doorbrengen in het station van Antwerpen.”* De ochtend nadien moest hij om acht uur klaar staan voor het gehoor. Hij wijst er ook op dat hij met medische problemen kampte, waardoor hij zich niet volledig kon concentreren op hetgeen hem werd gevraagd. Hij stelt dat heel dit gebeuren voor hem een zeer overweldigende situatie was en meent dat enige vorm van begrip voor zijn situatie op zijn plaats zou kunnen zijn.

Voorts acht verzoeker het logisch dat hij geen precieze weet heeft van de datum wanneer de personen uit de provincie Lapisa hun intrek hebben genomen op het landgoed van zijn grootvader of niet exact weet te preciseren wanneer het landconflict precies zou zijn begonnen. Gelet op zijn toenmalige leeftijd heeft hij hier geen belang aan gehecht en heeft er geen interesse aan besteed, zo stelt verzoeker. *“Dat tegenpartij hieruit besluit dat dit alles getuigt van een verregaande desinteresse van verzoeker, is werkelijk verbazingwekkend.”* Ook meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn situatie: *“Aangezien de brief gericht was aan de familie van verzoeker, waaronder logischerwijs eveneens aan verzoeker zelf, spreekt het voor zich dat verzoeker deze niet zomaar meeneemt, laat staan hieraan denkt om deze mee te nemen wanneer hij zijn land ontvlucht. Er dient immers rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker absoluut niet op de hoogte was dat hij deze brief zou moeten kunnen voorleggen aan enige instantie. Verzoeker ziet dan ook niet in waarom de CGVS aanhaalt dat het niet bijhouden of niet in het bezit zijn van deze brief als bevreemdend dient te worden beschouwd. Het gaat hier immers om een loutere vergetelheid en/of onwetendheid van verzoeker zelf.”*

Verzoeker besluit als volgt in zijn verzoekschrift:

“Tot wenst verzoeker nog te stipuleren dat de CGVS ten onrechte doorheen haar weigeringsbeslissing telkens opnieuw aanhaalt dat er tegenstrijdigheden aanwezig zouden zijn in de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en op het gehoor bij het CGVS.

Tegenpartij ziet hier duidelijk over het hoofd dat verzoeker twee verschillende, doch met elkaar samenhangende, motieven aanhaalt om zijn land van oorsprong te onvluchten.

In de eerste plaats wenst verzoeker Kabul te verlaten “omdat het leven daar heel moeilijk was en we veel angst en geen vrijheid hadden. Geen vrijheid om ergens naartoe te gaan.”

Verzoeker doelt hier allereerst op de algemene onveilige situatie die er in Afghanistan heerst. Verzoeker drukt hier eveneens zijn vrees uit om ooit ook één van de vele burgerslachtoffers te worden die er reeds gevallen zijn en waarvan supra reeds uitvoerig beschrijving werd gedaan. Bovendien wenst verzoeker te benadrukken dat hij reeds getuige is geweest van een bloederige aanval en hij de vele slachtoffers met lede ogen diende te aanschouwen.

Ten tweede wenst verzoeker zijn land van oorsprong en meer bepaald de plaats waar woonde in Kabul te verlaten omwille van de reden dat hij zich persoonlijk bedreigd voelt door de supra genoemde incidenten die zich hebben voorgedaan. Verzoeker leefde in een continue angst dat de personen die hun intrek hadden genomen op het landgoed van verzoekers' grootvader hem en zijn familie zouden doden. Dit is ook de reden waarom de ouders van verzoeker deze laatste hebben aangeraden te vertrekken en een veiligere omgeving op te zoeken.

Zowel gelet op de algemene situatie in Afghanistan, en meer bepaald in Kabul waar verzoeker woonachtig was, als op zijn persoonlijke situatie, kan verzoeker derhalve in zijn land van herkomst noch rekenen op enige bescherming van familieleden en vrienden noch van de autoriteiten, die van die aard is dat hij effectief beschermd zou zijn tegen de personen die hem en zijn familie persoonlijk bedreigen alsook tegen het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zo krijgen asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan immers de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand van hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. [In voetnoot wijst verzoeker daarbij op het volgende: "Gelet op het feit dat verzoeker een kopie levert van zijn taskera kan geen twijfel bestaan over zijn identiteit en aldus zijn werkelijke herkomst uit de regio."]

Gelet op de supra vermelde bespreking, kan er dan ook geen twijfel bestaan over het feit dat verzoeker wel degelijk recht heeft op deze subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn immatriculatieattest (stuk 1), een aangetekende brief met betrekking tot woonplaatskeuze (stuk 2), weigeringsbeslissing (stuk 3) een beslissing tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 4) bewijsstukken pro deo (stukken 5 en 6), en een attest van gezinssamenstelling (stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 11 september 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 6 juni 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een rapport van de Verenigde Naties bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij en zijn familie worden bedreigd in het kader van een grondconflict met personen die de grond van zijn grootvader opeisen. Tevens wijst hij op de algemene onveilige situatie in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zich bij zijn aankomst in België voordeed als minderjarige terwijl uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 25 februari 2016 blijkt dat hij volgens het medisch onderzoek 23,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar is, waaruit blijkt dat hij de Belgische asielinstanties bewust trachtte te

misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij slechts tot de tiende graad schoolliep en niet heeft gewerkt; (ii) hij op de DVZ geen enkele melding maakte van het landdispuut waarbij zijn familie zou zijn betrokken en enkel de algemene veiligheidssituatie aanhaalde; (iii) zijn kennis over het voorgehouden landdispuut gebrekkig is, hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse; (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie juist zou zijn betrokken bij het landdispuut; (v) niets erop duidt dat de geloste schoten afkomstig waren van de tegenpartij in het landconflict en zijn familie weinig belang hechtte aan de dreigbrief, die niet werd voorgelegd aan de Belgische asielinstanties; (vi) hij als enige van zijn gezin Afghanistan heeft verlaten en er sinds zijn vertrek geen problemen meer zijn geweest; (vii) zijn verklaringen op de DVZ niet in overeenstemming zijn met zijn verklaringen op het CGVS wat betreft het al dan niet slachtoffer zijn van een aanslag, waaromtrent bovendien blijkt dat verzoeker geenszins persoonlijk werd geviséerd; (viii) zijn verklaring dat hij alleen naar België reisde niet overeenstemt met de verklaringen van zijn in België verblijvende neef H.; (ix) de verklaringen van zijn in België verblijvende neef H. verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas; en (x) de door hem voorgelegde miniatuurkopie van zijn taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

Na lezing van het verzoekschrift dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde discrepanties tussen verzoekers verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS voert verzoeker aan dat de aandacht die hieraan wordt geschonken, onevenredig is, dat er niet dieper wordt ingegaan op de eigen kenmerken van het voorgelegde geval en dat niet de individualisering werd gegeven die verdiend en vereist is. Hij stelt dat hij niet wist dat hij op de DVZ de problemen aangaande het landdispuut ter sprake moest brengen en wijst erop dat hij een introvert persoon is voor wie de omstandigheden van het gehoor overweldigend waren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als bedreigingen in het kader van een landdispuut hierin zou hebben vermeld en niet enkel zou hebben verwezen naar de algemene veiligheidssituatie. In de vragenlijst wordt immers uitdrukkelijk de volgende vraag gesteld: *“Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.”* (administratief dossier, stuk 16). Ook wordt bij aanvang van de vragenlijst erop gewezen dat van verzoeker wordt verwacht *“dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”*. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. De vragenlijst werd hem voorgelezen in het Pashtou en middels zijn handtekening bevestigde verzoeker dat zijn verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Het loutere feit dat verzoeker introvert zou zijn of overweldigd zou zijn geweest door de omstandigheden, doet geen afbreuk aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde discrepanties tussen verzoekers verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij pas de avond voorafgaand aan zijn gehoor werd geïnformeerd over het feit dat hij een advocaat diende te raadplegen, dat hij zich naar Antwerpen moest verplaatsen maar dat hij de hele nacht in het station van Antwerpen moest doorbrengen omdat hij de taal niet

machtig is en geen kennis heeft van het openbaar vervoer in België, dient vastgesteld dat op 20 april 2016 reeds de tussenkomst van een advocaat voor verzoeker aan het CGVS werd gemeld (administratief dossier, stuk 11), dat de oproeping voor het gehoor op het CGVS op 22 september 2016 aan deze advocaat werd gefaxt (administratief dossier, stuk 10) en dat het gehoor zelf plaatsvond op 6 oktober 2016 (administratief dossier, stuk 4). Dat verzoeker de avond voorafgaand aan zijn gehoor de nacht zou hebben doorgebracht in het station van Antwerpen, kan dan ook op generlei wijze aan de Belgische asielinstanties worden verweten en is, voor zover geloofwaardig, geheel te wijten aan het handelen van verzoeker zelf en zijn advocaat. In die zin kan het dan ook bezwaarlijk als een verschoning worden beschouwd voor de vele incoherenties en tegenstrijdigheden die terecht in de bestreden beslissing worden opgeworpen. Waar verzoeker erop wijst dat hij met medische problemen te kampen had, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker te kampen zou hebben gehad met dermate medische problemen dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen. Loutere vermoedheid kan verder evenmin worden aangenomen als een afdoende verklaring voor de pertinente en frappante tegenstrijdigheden die terecht in de bestreden beslissing worden vastgesteld.

Aangaande verzoekers verweer dat het gezien zijn toenmalige jonge leeftijd logisch is dat hij geen precieze weet heeft van de datum waarop de personen uit de provincie Kapisa hun intrek namen op het landgoed van zijn grootvader of wanneer het landdispuut precies begon, dient erop gewezen dat verzoeker heden in België internationale bescherming vraagt naar aanleiding van onder meer dit beweerde landdispuut, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de omstandigheden van dit landdispuut, *quod non*. Overigens dient er tevens op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden leeftijd bij zijn aankomst in België, gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 17), zodat verzoekers leeftijd ten tijde van het landdispuut bezwaarlijk als een afdoende verklaring kan worden beschouwd.

Aangaande het niet-voorleggen van de dreigbrief die aan zijn hele familie zou zijn gericht, dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Bovendien werd verzoeker er tijdens zijn interview op de DVZ op 12 mei 2016 reeds op gewezen dat hij zijn asielrelaas dient te staven met documenten (administratief dossier, stuk 16, voorafgaand advies), zodat hij niet dienstig kan beweren in onderhavig verzoekschrift dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij deze dreigbrief diende voor te leggen.

Aangaande de algemene veiligheidssituatie dient vastgesteld dat verzoeker verwijst naar het reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken en naar een internetartikel. Aangaande het reisadvies dient opgemerkt dat dit is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangaande het internetartikel dient vastgesteld dat dit betrekking heeft op heel Afghanistan, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is. De in het verzoekschrift opgenomen informatie is dan ook niet van aard op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') een ander licht te werpen. Daarenboven dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren louter omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst. Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk en concreet verweer tegen deze pertinente vaststelling.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Op welke wijze de stukken gevoegd aan het verzoekschrift (stuk 1-7) alsnog de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen plaatsen, kan niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoeker *in concreto* toegelicht in onderhavig verzoekschrift. Aldus doen deze stukken geen afbreuk aan het voorgaande. Het ter terechtzitting neergelegde rapport (rechtsplegingsdossier, stuk 8) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. De veiligheidssituatie zoals uiteengezet in het rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties ligt immers in de lijn van de boven aangehaalde analyse van de commissaris-generaal, meer bepaald dat het geweld in Afghanistan asymmetrisch is en niet aanhoudend zodat dit niet kan gelijkgesteld worden met een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Hoger werd er reeds op gewezen dat de informatie waarnaar in onderhavig verzoekschrift wordt verwezen, namelijk het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en een internetartikel, niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de in het administratief dossier en bij de aanvullende nota vervatte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 8). Uit de informatie opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt bovendien dat de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul heden nog steeds actueel en correct is. De informatie die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 10) ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is bovendien van toepassing op heel Afghanistan en dus niet op de situatie in de stad Kabul in het bijzonder. Aldus toont verzoeker geenszins aan dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald zou zijn en wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER